

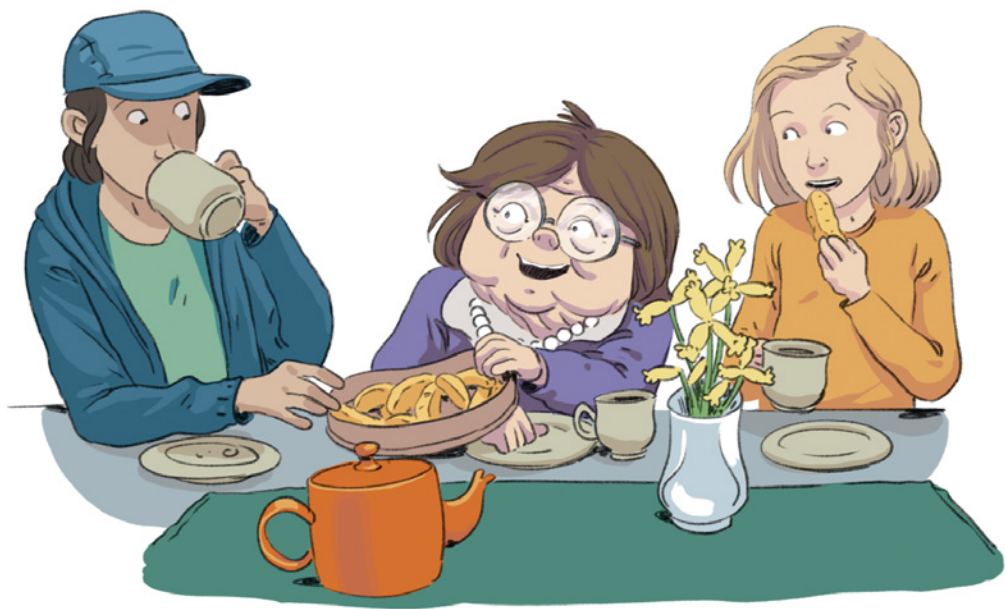
NELLY RAPP

OCH SKOGSFRUN

Martin Widmark
Emil Maxén

BONNIER
CARLSEN

Kapitel 1

Nu har det visst hänt något!

– Ta en skorpa till, sa LENA-SLEVA. Jag bakade dem i morse.

Vår lärare log och sträckte fram fatet med saffransskorpor.

Jag, Valle och LENA-SLEVA satt i det stora köket på Monsterakademin. Vi drack te, åt skorpor och pratade om spöken.

Det var i slutet av maj och LENA-SLEVA hade plockat en bukett gullvivor som hon ställt i en vas på bordet. Våra fina bassethundar, London och Ebba, låg som vanligt vid det stora elementet och halvsov.

Utanför fönstret, som stod på glänt, sjöng en koltrast och på väggen tickade en klocka. Det var eftermiddag och en gul fjäril flög faktiskt utanför fönstret.

– De flesta vanliga människor försvinner helt enkelt när de dör, sa LENA-SLEVA.

– Vart då? frågade Valle med munnen full av saffransskorpa. *Vart* försvinner de?

LENA-SLEVA skrattade till och svarade:

– Ja du, Valle, det är förstås den eviga frågan. Vad händer när vi dör?

– Jag tror man kommer till himlen, sa Valle och tittade upp mot kökets tak.

LENA-SLEVA nickade och sa att så trodde många människor.

– En del tror att det inte händer någonting alls, sa jag. Man bara dör.

Återigen nickade vår lärare och fortsatte viskande:

– Men ett spöke, förstår ni, fastnar liksom. Det blir kvar bland de levande. Ett spöke försvinner inte. Tänk er att ni fastnar med ena stöveln i lera och inte kommer vidare.

Jag hällde upp mer te och frågade:

– Hur länge?

– Hur länge? frågade LENA-SLEVA.
Hur tänker du då, Nelly?

– Hur länge blir ett spöke kvar bland de levande? sa jag. Är det för all evighet?

– Tills det får upp stöveln förstås, sa Valle och log.

– Så skulle man kunna säga, skrattade LENA-SLEVA. Eller tills spöket har ställt tillräta det som gick fel i livet.

Vår lärare tittade på den tickande klockan på väggen.

– Men, vad han dröjer ..., mumlade hon.

– Vem då? frågade jag.

– Farbror Hannibal, svarade LENA-SLEVA. Han skulle bara ta en promenad i sin skog. Det gör han varje dag. Men nu är det flera timmar sedan han gav sig av.

– Han kanske plockar fler gullvivor, föreslog Valle och luktade på de gula blommorna i vasen.

Då hörde vi plötsligt hur ytterdörren slogs igen med en smäll. London och Ebba hoppade till borta vid elementet.

– Jag blir galen! hörde vi farbror Hannibal vråla.

– Oj, oj, oj, viskade LENA-SLEVA. Nu har det visst hänt något!

